

Abstrakt:

Tato práce se zabývá pojistkami a garancemi pro žadatele o azyl, které jsou obsaženy v nařízení Dublin III (Články 4 a 5). Jejím cílem je porozumět tomu, proč italská státní správa nejedná v souladu s těmito právy, jež jsou nicméně garantována v přímo aplikovatelné legislativě EU, a které je možno okamžitě uplatnit. Tato studie se soustředí na překážky vymáhání těchto práv, zkoumá faktory, které mohou bránit jednání v souladu se zákonem, z nichž některé mohou být méně zjevné než jiné. Ještě před tím, než přistoupíme k technické analýze problému z pohledu konkrétních zkušeností, odmítneme původně předpokládaný argument “přetíženého periferního státu”, jelikož Itálie, jak práce ukazuje, nebyla v posledních dvou letech touto otázkou přetížena díky nedávno přijatým opatřením. Přesto však nejedná v dostatečném souladu s platnými nařízeními. Výsledky ukazují na dva hlavní faktory: nevyhovující zdroje státní správy bez dostatku personálu, školení a autonomie, dále chybějící kontrola a sankce ze strany EU a dalších národních orgánů a také chybějící právní tlak zdola a soudní procesy. Výsledky dále poukazují na možné politické zásahy do činnosti státní správy ve smyslu nedodržování článků nařízení, což však nebylo přímo potvrzeno. Tato tvrzení budou vyžadovat podrobnější výzkum.

Klíčová slova: Jednání v souladu s EU; procedurální pojistky; Dublinské nařízení; žadatelé o azyl; Itálie